

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
15. december 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-255/16	Falbert (sag forelagt af Københavns Byret) Sagen vedrører: Er der tale om en forskrift, som skal notificeres i medfør af artikel 8, stk. 1, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 2, nr. 5, og nr. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, når følgende lægges til grund: a) der skal gennemføres en lov om ændring af en lov om visse spil, lotterier og væddemål, ved hvilken ændringslov der skal gennemføres en bestemmelse om straf bl.a. for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "udbyder spil, lotterier eller væddemål her i landet uden at have bevilling efter § 1", og for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "reklamerer for spil, lotterier eller væddemål, der ikke er omfattet af en bevilling efter § 1", og b) det fremgår af bemærkningerne til forslaget til ændringsloven, at det med de nævnte strafbestemmelser har været hensigten dels at præcisere eller indføre et forbud mod spil, som på internettet udbydes af udenlandske spilleselskaber, og som er rettet direkte mod det danske marked, dels at forbyde reklamerer bl.a. for spil, der udbydes på internettet af udenlandske spilleselskaber, idet det af samme lov-bemærkninger fremgår, at der efter de regler, der gjaldt før ændringerne ikke er tvivl om, at foranstaltning af spil er ulovligt, hvis et udenlandsk spillesel-	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	20.12.17

	<p>skab anvender salgskanaler, hvor spillet rent fysisk sælges inden for Danmarks grænser, men der er mere tvivl om, hvorvidt udenlandske spil, der retter sig mod danske spillere og rent fysisk er placeret uden for Danmark, også er omfattet af bestemmelsen, og der derfor er brug for at præcisere, at disse spil er omfattet. Videre fremgår det af bemærkningerne, at det foreslås at indføje et reklameforbud mod spil, lotterier og væddemål, som ikke har bevilling efter denne lov, og at ændringen er i overensstemmelse med det gældende forbud i hestevæddeløvslovens § 12, stk. 3, men er en præcisering af den gældende tips- og lottolovs § 10, stk. 4. Det fremgår videre af bemærkningerne, at forbuddet skal sikre de spilleudbydere, der har en bevilling fra de danske myndigheder mod konkurrence fra selskaber, der ikke har en sådan bevilling og dermed ikke lovligt kan udbyde eller formidle spil i Danmark.</p>			
C-480/16	<p>Fidelity Funds (sag forelagt af Østre Landsret)</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en beskatningsordning, som den af hovedsagerne omhandlede, der indebærer, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF1 (UCITSdirektivet) kildebeskattes af udbytter fra danske selskaber, en tilsidesættelse af artikel 56 TEF (artikel 63 TEUF) om kapitalens frie bevægelighed eller artikel 49 TEF (artikel 56 TEUF) om den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis tilsvarende danske investeringsinstitutter kan opnå fritagelse for kildeskatten, enten fordi de faktisk udlodder en minimumsudlodning mod indeholdelse af kildeskat til deres medlemmer, eller teknisk skal opføre en minimumsudlodning, hvoraf der skal indeholdes kildeskat i forhold til institutternes medlemmer?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten Finanstilsynet</p>	GA	20.12.17
C-442/16	<p>Gusa</p> <p>Sagen vedrører: 1. Bevarer en unionsborger, som 1) er statsborger i en anden medlemsstat, 2) lovligt har opholdt sig i og arbejdet som selvstændig erhvervsdrivende i en værtsmedlemsstat i omkring fire år, 3) er ophørt med at arbejde eller med sin erhvervsaktivitet som følge af mangel på arbejde og 4) har tilmeldt sig arbejdsformidlingen som arbejdssøgende, sin status som selvstændig erhvervsdrivende i henhold til artikel 7, stk. 1, litra a), i direktiv 2004/38/EF enten i medfør af direktivets artikel 7, stk. 3, litra b), eller på anden måde? 2. Hvis ikke, bevarer han da sin ret til ophold i værtsmedlemsstaten uden at han opfylder kriterierne i artikel 7, stk. 1, litra b) eller c), i direktiv 2004/38/EF, eller er han kun beskyttet mod udsendelse i henhold til artikel 14, stk. 4, litra b), i direktiv 2004/38/EF? 3. Hvis ikke, er et afslag på ydelse til arbejdssøgende (som er en særlig, ikke-bidragssøgende kontantydelse i henhold til artikel 70 i forordning nr. 883/2004/EF) i forhold til en sådan person, fordi vedkommende ikke har kunnet dokumentere en ret til at opholde sig i værtsmedlemsstaten, forenelig med EU-retten, og navnlig artikel 4 i forordning nr.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Dom	20.12.17

883/2004/EF?			
--------------	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
C-434/15	<p>Asociación Profesional Elite Taxi</p> <p>Sagen vedrører: 1) For så vidt som artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked udelukker transportvirksomhed fra sit anvendelsesområde, skal den formidlingsvirksomhed, som sagsøgte udøver med gevinst for øje, og som består i administrering af elektroniske midler – en grænseflade og en softwareapplikation til »smartphones og en teknologiplatform« efter sagsøgtes eget udsagn – hvorved indehaveren af et køretøj og den person, der har behov for at foretage en køretur i en by, sættes i forbindelse med hinanden, da anses for alene at være transportvirksomhed, eller skal den anses for at være en elektronisk formidlingsydelse eller en informationssamfundsydelse, som defineret i artikel 1, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter og om reglerne for informationssamfundstjenester? 2) Skal denne virksomhed, alt efter hvilken retlig karakter, den antages at have, anses for delvist at være en informationssamfundstjeneste, og, såfremt dette er tilfældet, er den elektroniske formidlingsydelse omfattet af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF, i direktiv 2006/123/EF og i direktiv 2000/31/EF? 3) Såfremt den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, ikke anses for at være en transportydelse, og den derfor anses for at være omfattet af de tilfælde, der er beskyttet i direktiv 2006/123/EF, er artikel 15 i Ley de Competencia Desleal, der vedrører tilsidesættelse af regler om konkurrencevirksomhed, da uforenelig med direktiv 2006/123/EF, nærmere bestemt artikel 9 om etableringsfrihed og tilladelsesordninger, når der henvises til nationale love eller retsregler uden hensyntagen til, at reglerne for opnåelse af licenser eller tilladelser ikke må være restriktive eller uforholdsmæssige, dvs. at de ikke på ubehørig vis må være til hinder for princippet om etableringsfrihed? 4) Såfremt det fastslås, at direktiv 2000/31/EF finder anvendelse på den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, udgør en medlemsstats restriktioner [hvad angår] fri udveksling af den elektroniske formidlingsydelse fra en anden medlemsstat, enten i form af, at levering af tjenesteydelsen er underlagt en tilladelse eller licens, eller i form af en retskendelse med påbud om ophør med levering af den elektroniske formidlingsydelse i henhold til nationale regler om illoyal konkurrence, da gyldige foranstaltninger til fravigelse af artikel 3, stk. 2, idet de opfylder betingel-</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	20.12.17

	serne i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31/EF?			
C-664/15	<p>Protect Natur-, Arten- und Landschaftschutz Umweltorganisation</p> <p>Sagen vedrører: 1. Giver artikel 4 i direktiv 2000/60/EF 1 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (vandrammedirektivet) eller vandrammedirektivet som sådant i en sag, som ikke er underlagt en miljøkonsekvensvurdering i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), en miljøorganisation rettigheder, til beskyttelse af hvilke organisationen i henhold til artikel 9, stk. 3, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, som er indgået ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005 på Det Europæiske Fællesskabs vegne (Århuskonventionen), har ret til adgang til administrative eller retslige procedurer? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2. Skal disse rettigheder i henhold til Århuskonventionens bestemmelser kunne gøres gældende allerede under den administrative procedure, eller er det tilstrækkeligt, at der er mulighed for at indbringe den administrative myndigheds afgørelse for en domstol? 3. Er det lovligt, at den nationale procesret (§ 42 AVG) henviser miljøorganisationen til – på samme måde som andre parter i sagen – ikke først at gøre sine indsigelser gældende i en klage ved forvaltningsdomstolen, men at gøre dem gældende rettidigt allerede under den administrative procedure, idet den i modsat fald mister sin partsstatus og heller ikke længere kan indgive klage til forvaltningsdomstolen?</p>	Energistyrelsen	Dom	20.12.17
C-102/16	<p>Vaditrans</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 8, stk. 6 og 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 fortolkes således, at de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i artikel 8, stk. 6, i denne forordning ikke må tilbringes i køretøjet? 2. Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende, strider artikel 8, stk. 6 og 8, sammenholdt med artikel 19 i forordning nr. 561/2006, da imod det strafferetlige legalitetsprincip, der er forankret i artikel 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at førnævnte forordningsbestemmelser ikke indeholder noget udtrykkeligt forbud mod at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet? 3. Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende, indrømmer forordning nr. 561/2006 da medlemsstaterne ret til i national ret at</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Færdselsstyrelsen	Dom	20.12.17

	bestemme, at det er forbudt at tilbringe de regulære ugentlige hviletider som omhandlet i nævnte forordnings artikel 8, stk. 6, i køretøjet?			
C-158/16	<p>Vega González</p> <p>Sagen vedrører: Skal begrebet »ansættelsesvilkår«, der er omhandlet i § 4 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der indgår i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om tidsbegrænset ansættelse, fortolkes således [org. s. 8], at det omfatter den retlige situation, hvor en arbejdstager i et tidsbegrænset ansættelsesforhold, der er blevet valgt til et repræsentativt politisk hverv, i lighed med en fastansat arbejdstager kan anmode om og opnå, at ansættelsesforholdet sættes i bero, med henblik på at vende tilbage til stillingen, når det pågældende parlamentariske hverv er udløbet? – Skal princippet om ikke-diskrimination, der er omhandlet i § 4 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der indgår i bilaget til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om tidsbegrænset ansættelse, fortolkes således, at det er til hinder for en regional lovgivning såsom lov nr. 3/1985 om en plan for de offentligt ansatte i Asturien, der i artikel 59, stk. 2, fuldstændigt udelukker midlertidigt ansatte tjenestemænd fra at opnå anerkendelse af en administrativ situation med særlige tjenester, når de bliver valgt til medlemmer af parlamentet, mens denne ret anerkendes for fastansatte tjenestemænd?</p>	Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	20.12.17
C-178/16	<p>Impresa di Costruzioni Ing. E. Mantovani et RTI Mantovani e Guerrato</p> <p>Sagen vedrører: Er det til hinder for en korrekt anvendelse af dels artikel 45, stk. 2, litra c) og g), og artikel 45, stk. 3, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 [udelades], dels de EU-retlige principper om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhed, ligebehandling, proportionalitet, gennemsigtighed, forbudet mod at gøre proceduren mere bebyrdende, sikring af en så bred konkurrence som muligt på markedet for offentlige kontrakter samt princippet om, at sanktioner skal være fastlagt udtømmende og have bestemt karakter, at nationale bestemmelser, såsom artikel 38, stk. 1, litra c), i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006 (loven om offentlige bygge- og anlægskontrakter, tjenesteydelseskontrakter og vareindkøbskontrakter til gennemførelse af direktiv 2004/17/EF og 2004/18/EF), med senere ændringer, bestemmer, at den i bestemmelsen fastsatte pligt til at afgive en erklæring om, at en tilbudsgiver ikke ved endelige straffedomme (herunder domme om anvendelse af straf efter begæring fra parterne) er blevet dømt for de heri angivne forbrydelser, udvides til at omfatte personer, der fratradte embeder i virksomheden året inden offentliggørelsen af udbudsbekendtgørelsen, og fastsætter en deraf følgende grund til udelukkelse fra udbudsproceduren, såfremt virksomheden ikke beviser, at der fuldstændigt og reelt er blevet taget afstand</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	20.12.17

	<p>fra disse personers strafbare adfærd, idet vurderingen om afstandtagen overlades til den ordregivende myndigheds skøn med den konsekvens, at den ordregivende myndighed i praksis kan indføre en række forpligtelser, hvis manglende opfyldelse medfører udelukkelse fra udbudsproceduren, herunder navnlig (i) oplysnings- og erklæringsforpligtelser om straffetlige procedurer, som endnu ikke er afgjort ved endelig dom (og hvis udfald således er usikkert), der ifølge loven end ikke er fastlagt med hensyn til personer, der bestrider embeder (ii) forpligtelser til spontan afstandtagen, idet disse forpligtelser ikke er nærmere bestemt med hensyn til dels de former for adfærd, som ikke er strafbare, dels den respektive tidsramme (hvis opfyldelse kan kræves selv inden det tidspunkt, hvor straffedommen bliver endelig), dels den fase i proceduren, hvor de skal opfyldes (iii) forpligtelser til loyalt samarbejde med upræcis afgrænsning, bortset fra en henvisning til det almindelige krav om god tro?</p>			
C-258/16	<p>Finnair</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Montrealkonventionens artikel 31, stk. 4, fortolkes således, at det foruden overholdelsen af fristen for at indgive klage er en forudsætning for at kunne drage luftfartsselskabet til ansvar, [org. s. 14] at klagen inden for anmeldelsesfristen er indgivet skriftligt som omhandlet i artikel 31, stk. 3? 2. Såfremt det er en forudsætning for at kunne drage luftfartsselskabet til ansvar, at klagen indgives inden for fristen og skriftligt, skal Montrealkonventionens artikel 31, stk. 3, da fortolkes således, at kravet om skriftlighed kan opfyldes ved elektroniske procedurer og også ved registrering af den anmeldte skade i luftfartsselskabets it-system? 3. Er Montrealkonventionen til hinder for en fortolkning, hvorefter kravet om skriftlighed må anses for opfyldt, hvis en repræsentant for luftfartsselskabet med flypassagerens vidende optager skadesanmeldelsen/klagen skriftligt enten på papir eller elektronisk i luftfartsselskabets system? 4. Stiller Montrealkonventionens artikel 31 andre indholdsmæssige krav til klagen, end at luftfartsselskabet skal underrettes om den opståede skade?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	20.12.17
C-268/16 P	<p>Binca Seafoods GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Kendelse afsagt af Retten den 11. marts 2016 i sag T-94/15 annulleres. — Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1358/2014 af 18. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 889/2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007, for så vidt angår økologiske akvakulturdyrs oprindelse, opdrætspraksis for akvakulturdyr, foder til økologiske akvakulturdyr og produkter og stoffer, der er tilladt i produktionen af økologisk akvakultur (1), annulleres.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	20.12.17

C-277/16	<p>Polkomtel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 13 sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder, når de pålægger en udbyder med stærk markedsposition forpligtelser vedrørende omkostningsbaserede priser, for at fremme effektiviteten og skabe holdbar konkurrence har beføjelse til at fastsætte prisen for de tjenesteydelser, der er omfattet af denne forpligtelse, på et niveau, der er lavere end de omkostninger, som udbyderen har afholdt i forbindelse med tjenesteydelsen, som er verificeret af de nationale tilsynsmyndigheder, og som anerkendes at have en årsagssammenhæng med denne tjenesteydelse? 2. Skal artikel 13, stk. 3, sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder har beføjelse til at pålægge udbyderen, som er forpligtet til at fastsætte omkostningsbaserede priser, en forpligtelse til at fastsætte priserne årligt ud fra de seneste omkostningsdata og forelægge den på denne måde fastsatte pris samt omkostningsbegrundelsen for de nationale tilsynsmyndigheder til verificering, før prisen introduceres på markedet? 3. Skal artikel 13, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EUT L 108, s. 7) i den oprindelige affattelse sammenholdt med artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at de nationale tilsynsmyndigheder kun kan forlange, at en udbyder, som er forpligtet til at udbyde omkostningsbaserede priser, skal tilpasse prisen, hvis udbyderen i første omgang selvstændigt har fastsat prisen og er begyndt at anvende den, eller således, at tilsynsmyndighederne også er berettiget til dette, hvis udbyderen ganske vist anvender den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat, men det fremgår af omkostningsbegrundelsen for den næste indberetningsperiode, at den pris, som de nationale tilsynsmyndigheder tidligere har fastsat, overstiger udbyderens omkostninger?</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	20.12.17
C-393/16	<p>Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at deres anvendelsesområde også omfatter tilfælde, hvor den beskyttede</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	20.12.17

	<p>oprindelsesbetegnelse anvendes som del af en betegnelse for en fødevarer, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne? 2) Såfremt første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 118m, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra a), nr. ii), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at benyttelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse som del af en betegnelse for en fødevarer, som ikke svarer til produktspecifikationerne, og som er tilsat en ingrediens, som svarer til produktspecifikationerne, udgør en udnyttelse af oprindelsesbetegnelsens omdømme, hvis betegnelsen for fødevareren svarer til den sædvanlige betegnelse i den relevante kundekreds, og ingrediensen er tilsat i en mængde, som er tilstrækkelig til at give produktet en væsentlig egenskab? 3) Skal artikel 118m, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at anvendelse af en beskyttet oprindelsesbetegnelse under de i andet spørgsmål beskrevne omstændigheder udgør en uretmæssig anvendelse, efterligning eller antydning? 4) Skal artikel 118m, stk. 2, litra c), i forordning (EF) nr. 1234/2007 samt artikel 103, stk. 2, litra c), i forordning (EU) nr. 1308/2013 fortolkes således, at de kun finder anvendelse på falske eller vildledende betegnelser, som i den relevante kundekreds kan give et fejlagtigt indtryk af produktets geografiske oprindelse.</p>			
Forenede sager C-397/16 og C-435/16	<p>Acacia et D'Amato</p> <p>Sagen vedrører: 1) Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på formbundne dele, det vil sige dele, hvis form på grund af det samlede produkts udseende principielt er fastlagt således, at den ikke kan ændres og dermed ikke – som f.eks. fælge til motorkøretøjer – frit kan vælges af kunden? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, kun anvendelse på udbud af identisk udformede produkter, det vil sige produkter, der også hvad angår farve og størrelse svarer til de originale produkter? 3) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende: Finder den begrænsning af designbeskyttelsen, der fremgår af artikel 110, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002, til fordel for den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, kun anvendelse, såfremt udbyderen på objektiv vis sikrer, at hans produkt udelukkende kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? 4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende: Hvilke foranstaltninger skal den, der udbyder et produkt, som principielt krænker det design, der er genstand for søgsmålet, iværksætte for på objektiv vis at sikre, at hans produkt udelukkende</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	20.12.17

	<p>kan erhverves til reparationsformål og ikke også til andre formål, f.eks. forbedring eller individualisering af det samlede produkt? Er det tilstrækkeligt, a) at udbyderen i salgsbrochuren henviser til, at salg udelukkende sker med det formål at give mulighed for at reparere det samlede produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, eller b) kræves det, at udbyderen kun leverer sit produkt, hvis aftageren (en forhandler eller forbruger) skriftligt erklærer at ville anvende det udbudte produkt alene til reparationsformål?</p>			
C-434/16	<p>Nowak</p> <p>Sagen vedrører: 1 Kan oplysninger, der er nedskrevet/givet som svar af en deltager i forbindelse med en faglig prøve, være personoplysninger som omhandlet i direktiv 95/46/EF? 2 Hvis svaret på det første spørgsmål er, at alle eller nogle af sådanne oplysninger kan være personoplysninger som omhandlet i direktivet, hvilke faktorer er da relevante for at afgøre, om en sådan besvarelse i givet tilfælde er personoplysninger, og hvilken vægt bør sådanne faktorer tillægges?</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet Justitsministeriet</p>	Dom	20.12.17
C-529/16	<p>Hamamatsu Photonics Deutschland</p> <p>Sagen vedrører: 1. Tillader bestemmelserne i artikel 28 ff. i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT 1992, L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT 2000, L 311, s. 17), at en aftalt afregningspris, der består af et tidligere faktureret og anmeldt beløb, samt en standardregulering, der foretages efter udløbet af opgørelsesperioden, lægges til grund som toldværdi ved anvendelse af en fordelingsnøgle, uanset om der ved opgørelsesperiodens udløb skal ske debitering eller kreditering af parterne? 2. I bekræftende fald: Kan toldværdien henholdsvis kontrolleres eller fastsættes ved hjælp af forenkede metoder, såfremt resultaterne af efterfølgende reguleringer af afregningsprisen (såvel i opadgående som nedadgående retning) skal anerkendes?</p>	<p>Beskæftigelsesministeriet</p>	Dom	20.12.17
C-574/16	<p>Grupo Norte Facility</p> <p>Sagen vedrører: 1) Med henblik på anvendelse af ækvivalensprincippet mellem midlertidigt ansatte og personer, der er i tidsubegrænset ansættelse, skal ophør af ansættelseskontrakten på grund af »objektive omstændigheder [circunstancias objetivas]« i henhold til ET's artikel 49, stk. 1, litra c), og ophør af »objektive grunde [causas objetivas]« i henhold til ET's artikel 52, da anses for at være »sammenlignelige situationer«, således at forskellen på godtgørelsen i det ene og det andet tilfælde udgør en ulige behandling af midlertidigt og tidsubegrænset ansatte, der er ulovlig i henhold til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP? 2) Hvis dette er tilfældet, kan da de socialpolitiske</p>	<p>Moderniseringsstyrelsen</p>	GA	20.12.17

	formål, der lå til grund for indførelsen af en deltidskontrakt, ligeledes begrunde en forskelsbehandling i henhold til den nævnte rammeaftales § 4, stk. 1, når der udbetales en mindre gunstig godtgørelse i forbindelse med ophøret af et ansættelsesforhold, og det står arbejdsgiveren frit for at vælge, om deltidskontrakten skal være tidsbegrænset? 3) Såfremt det antages, at der ikke foreligger nogen rimelig begrundelse i henhold til § 4, stk. 1, skal direktiv 1999/70, med henblik på at sikre dette direktivs effektive virkning, da fortolkes således, at den ulige behandling af midlertidigt ansatte og fastansatte i henhold til den nævnte spanske lovgivning i forbindelse med en godtgørelse for kontraktens ophør udgør en forskelsbehandling, der er ulovlig i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der udgør en del af EU-rettens grundlæggende principper?			
C-677/16	Montero Mateos Sagen vedrører: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og som er vedhæftet Rådets direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at ophøret af en midlertidig vikarkontrakt med henblik på besættelse af en ledig stilling på grund af udløbet af den varighed, der gav anledning til indgåelse af kontrakten mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, udgør en objektiv grund, der gør det berettiget, at den nationale lovgiver for et sådant tilfælde ikke har fastsat nogen godtgørelse ved kontraktens udløb, mens der for en sammenlignelig fastansat arbejdstager, der er blevet afskediget af en objektiv grund, er fastsat en godtgørelse på 20 dage pr. ansættelsesår?	Moderniseringsstyrelsen	GA	20.12.17
C-226/16	Eni e.a. Sagen vedrører: – Skal artikel 8, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører yderligere forpligtelser ved at lade kunder, der ikke er nævnt i samme forordnings artikel 2, stk. 1, være omfattet af »de beskyttede kunder«, hvis forbrug bidrager til at definere rækkevidden af den lagringspligt, der har til formål at sikre kontinuiteten i forsyningen? – Skal artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 994/2010 af 20. oktober 2010 fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat pålægger naturgasleverandører krav vedrørende den lagrede gasmængde, udtrækningskapaciteten og den lagringskapacitet, der er erhvervet for de rettigheder, der svarer til størrelsen af det lager, der skal holdes på denne medlemsstats område, når det i denne bestemmelse samtidig foreskrives, at ministeren i forbindelse med vurderingen af en leverandørs lagringskapacitet skal tage hensyn til de andre reguleringsinstrumenter, som den pågældende råder over?	Energistyrelsen	Dom	20.12.17

C-291/16	<p>Schweppes</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er det foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, og med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436, at indehaveren af et varemærke i en eller flere medlemsstater forhindrer parallelimport eller markedsføring af varer fra en anden medlemsstat med det identiske eller næsten identiske varemærke, som en tredjemand er indehaver af, når indehaveren har fremmet et globalt varemærkeimage, som er knyttet til den medlemsstat, hvorfra de varer, som indehaveren vil forbyde, kommer? 2) Er salg af en vare under et inden for EU velkendt varemærke, når de registrerede indehavere i hele EØS opretholder et globalt varemærkeimage, hvorved der skabes forveksling hos forbrugeren om varens kommercielle oprindelse, foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436? 3) Er det foreneligt med artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF og med artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436, at indehaveren af identiske eller næsten identiske nationale varemærker i forskellige medlemsstater modsætter sig indførsel til en medlemsstat, hvor denne er indehaver af varemærket, af varer forsynet med et varemærke, som er identisk med eller ligner dennes varemærke, fra en medlemsstat, hvor denne ikke er indehaver af varemærket, når denne i mindst en anden medlemsstat, hvor denne er indehaver af varemærket, udtrykkeligt eller stiltiende har givet samtykke til at indføre de samme varer? 4) Er det foreneligt med artikel 7, stk. 1, i direktiv 2008/95/EF, artikel 15, stk. 1, i direktiv (EU) 2015/2436 og artikel 36 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, at indehaver A af varemærket X i en medlemsstat modsætter sig indførslen af varer forsynet med det pågældende varemærke, såfremt varerne hidrører fra en anden medlemsstat, hvor et varemærke, der er identisk med X (Y) er registreret af en anden indehaver B, som markedsfører varen, og:– indehaver A og indehaver B opretholder indbyrdes stærke økonomiske og handelsmæssige forbindelser, men er ikke strengt afhængige af hinanden med henblik på en fælles anvendelse af varemærket X – indehaver A og indehaver B opretholder en koordineret varemærkestrategi om bevidst hos den relevante kundekreds at fremme et billede eller image af et samlet og globalt varemærke; eller – indehavere A og indehaver B har indbyrdes stærke økonomiske og handelsmæssige forbindelser, men er ikke strengt afhængige af hinanden med henblik på en fælles anvendelse af varemærket X, og de opretholder endvidere en koordineret varemærkestrategi om bevidst hos den relevante kundekreds at fremme et billede eller image af et samlet og globalt varemærke?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	20.12.17
----------	--	-------------------------------	-----	----------

C-334/16	<p>Núñez Torreiro</p> <p>Sagen vedrører: 1) Kan begrebet »færdsel med køretøjer« – eller »kørsel« som forsikringsrisiko i forbindelse med ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som EU-retten (bl.a. artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16.9.2009) henviser til, fastlægges i en medlemsstats nationale lovgivning på en anden måde, end den er fastlagt i EU-retten? 2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, kan dette begreb da udelukke (ud over bestemte personer, køretøjer med særligt kendemærke eller bestemte arter af køretøjer, jf. nævnte direktivs artikel 5, stk. 1 og 2) tilfælde af færdsel, afhængig af det område, hvor den finder sted, som f.eks. veje eller terræner, der »ikke er egnede« til færdsel? 3) Kan bestemte former for anvendelse af køretøjet, der er forbundet med formålet hermed (f.eks. i forbindelse med sports-, industri- eller landbrugsaktiviteter) eller med førerens hensigt (f.eks. at anvende køretøjet til at begå en forsætlig forbrydelse) udelukkes fra at være »kørsel«?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	20.12.17
C-419/16	<p>Simma Federspiel</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), i direktiv 75/363/EØF, som ændret ved direktiv 82/76/EØF, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den, der finder anvendelse i [org. s. 2] hovedsagen, hvorefter udbetaling af vederlaget til læger, som er under uddannelse til speciallæge, er underlagt et krav om, at den læge, der modtager vederlaget, fremlægger en erklæring om, at den pågældende påtager sig at arbejde mindst fem år i det offentlige sundhedsvæsen i Provincia autonoma di Bolzano (den autonome provins Bolzano), inden for ti år efter speciallægeuddannelsen er fuldført, og hvorefter det i tilfælde af, at denne forpligtelse fuldstændigt misligholdes, udtrykkeligt er tilladt Provincia autonoma di Bolzano som den myndighed, der udbetaler vederlaget, at tilbagesøge op til 70% af det udbetalte vederlag med tillæg af lovbestemte renter beregnet fra det tidspunkt, hvor myndigheden udbetalte de enkelte vederlag? 2) Såfremt det første spørgsmål skal besvares benægtende: Er princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed som omhandlet i artikel 45 TEUF til hinder for en national bestemmelse som den, der finder anvendelse i hovedsagen, hvorefter udbetaling af vederlaget til læger, som er under uddannelse til speciallæge, er underlagt et krav om, at den læge, der modtager vederlaget, fremlægger en erklæring om, at den pågældende påtager sig at arbejde mindst fem år i det offentlige sundhedsvæsen i Provincia autonoma di Bolzano, inden for ti år efter speciallægeuddannelsen er fuldført, og hvorefter det i tilfælde af, [org. s. 3] at denne forpligtelse fuldstændigt misligholdes, udtrykkeligt er tilladt Provincia autonoma di Bolzano som den myndighed, der udbetaler vederlaget, at tilbagesøge op til 70% af det udbetalte vederlag med tillæg af lovbestemte renter beregnet fra det tidspunkt, hvor myndigheden udbetalte de</p>	Uddannelses- og Forskningsministeriet	Dom	20.12.17

	enkelte vederlag?			
C-492/16	<p>Incyte Corporation</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 17, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1610/96 af 23. juli 1996 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for plantebeskyttelsesmidler fortolkes således, at »dato[en] for meddelelse af den første tilladelse til markedsføring i [Unionen]« ikke er korrekt anført i en ansøgning om supplerende beskyttelsescertifikat i den nævnte forordnings forstand og som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 469/2009 af 6. maj 2009 om det supplerende beskyttelsescertifikat for lægemidler, når denne dato er fastsat uden hensyntagen til den fortolkning, som Domstolen har anlagt i Seattle Genetics-dommen (C-471/14), og dermed begrunde, at datoen for udløbet af det supplerende beskyttelsescertifikat skal ændres, selv om certifikatet er blevet udstedt før afsigelsen af denne dom og på et tidspunkt, hvor fristen for at indgive en klage over denne afgørelse allerede er udløbet? 2. Er den patentmyndighed i en medlemsstat, der er kompetent til at udstede certifikater, forpligtet til af egen drift at ændre datoen for udløbet af det supplerende beskyttelsescertifikat for at sikre, at denne dato er forenelig med den fortolkning, der er anlagt i Seattle Genetics-dommen (C-471/14)?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	20.12.17